

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kiss Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Fischer Klára ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2010. március 31. napján meghozott, 14.P.20.827/2009/7. számú ítélete ellen, az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 4.000.000 (négymillió) forintra és kamataira, az első fokú perköltség összegét 50.000 (ötvenezer) forintra, az alperes által térítendő kereseti illeték összegét 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forintra leszállítja, míg az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 162.000 (százhatvankettőezer) forintra felemeli. Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú részperköltséget, továbbá térítsen meg az államnak felhívásra 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket. A további 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperest 6.700.000 Ft tőke, és ennek késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 523. §-ára figyelemmel. Kérelme indokául előadta, hogy az alperes részére kölcsön jogcímén több részletben

összesen 7.500.000 Ft-ot adott át; az utolsó, 1.500.000 Ft-os kölcsönből az alperes 800.000 Ft-ot visszafizetett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, figyelemmel arra, hogy a 2.000.000 Ft kölcsönt havi 10 %-os kamattal visszafizette, míg a felperes a 4.000.000 Ft-ot nem kölcsön címén adta át részére, hanem azt a felperesi kérésnek megfelelően egy beruházásba fektette. Mivel a beruházás nem volt nyereséges, ezért a felperes az átadott 4.000.000 Ft-ot nem követelheti vissza. Tagadta, hogy további 1.500.000 Ft kölcsön felvételét.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6.000.000 Ft-ot és ennek kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest a perköltség megfizetésére, továbbá rendelkezett a le nem rótt kereseti illeték viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a tanúvallomások egybevetése és mérlegelése alapján - utalással a Pp. 206. § (1) bekezdésére - megállapította, hogy a felperes a 4.000.000 Ft-ot, és a 2.000.000 Ft-ot kölcsön jogcímén, visszafizetés terhe mellett adta át az alperes részére. A felperes csupán állította, de nem bizonyította további 1.500.000 Ft kölcsön nyújtását az alperes részére. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján nem találta minden kétséget kizáró módon bizonyítottnak azt az alperesi állítást, miszerint 2.000.000 Ft-ot és kamatait visszafizette a felperesnek, mivel e körben a tanúk egymásnak ellentmondó vallomást tettek. R. Z. tanúvallomását a pénz visszaadása tekintetében pedig nem fogadta el ítélezése alapjául, különös tekintettel a tanú és az alperes közötti üzleti kapcsolatra, valamint arra, hogy a tanú és az alperes a pénz átadásának körülményeit nem egyezően adta elő. A per adatai alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes 6.000.000 Ft kölcsönösszeggel tartozik, ezért őt a bíróság a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján ezen összeg és kamatai megfizetésére kötelezte a felperes részére. A bíróság a peres felek szüleinek tanúkénti meghallgatását mellőzte, mert tőlük nem várható el olyan vallomás a közvetett tudomásszerzésük okán, amely alkalmas lehetne a többi tanúvallomás megdöntésére. Perköltség tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás téves: R. Z. és K. B. tanúk vallomásukban megerősítették, hogy az alperes a 4.000.000 Ft-ot nem kölcsön, hanem befektetés címén vette át a felperestől. Az elsőfokú bíróság terhére róta, hogy nem fogadta el a 2.000.000 Ft visszafizetése tekintetében az ő előadását, illetve a tanúk vallomását. Felhívta a figyelmet arra, hogy R. Z. igazolta a 2.000.000 Ft átadását. Megítélése szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor K. I. tanú vallomását elfogulatlannak minősítette, ugyanis maga a felperes is előadta, hogy a pénzét K. I.-nál tartotta, illetve tartja, továbbá egyéb közös üzleti ügyük is volt. Kiemelte, hogy Z. V. értesülése szerint az alperes a 2.000.000 Ft-ot visszaadta a felperes részére. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a szülők tanúkénti meghallgatását mellőzte. A

másodfokú eljárásban csatolta a szülőknek közjegyző előtt tett nyilatkozatát, miszerint a kérdéses pénzösszeg a felperes részére visszafizetésre került. Túlzottnak találta a terhére megállapított perköltség összegét is.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével csupán részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján azt állapította meg, hogy az alperesnek a 6.000.000 Ft összegű tartozása jelenleg is fennáll.

Az elsőfokú bíróság a felperes által átadott pénz jogcíme és összege vonatkozásában a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, és abból levont jogkövetkeztetése is helytálló. Helyesen állapította meg, hogy a felperes az alperessel a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződést kötött mind a 4.000.000 Ft, mind a 2.000.000 Ft vonatkozásában. Az elsőfokú eljárás során meghallgatott K. I. tanú, aki jelen volt mindkét pénzösszeg átadásánál, előadta: az alperes vállalta, hogy egy-másfél hónap múlva visszaadja a pénzt a felperesnek. A tanú nyilatkozatot tett arról is, hogy az alperes gépjárművének törzskönyvét is elhelyezte nála biztosítékként a pénzösszeg visszafizetésére. (6. számú jegyzőkönyv 3-4. oldal). Helyesen jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a tanúvallomások közül K. I. vallomását - aki mindkét alkalommal személyesen jelen volt a pénz átadás-átvételénél - fogadta el ítélezése alapjául, ezzel a megállapítással a Fővárosi Ítéltábla egyetért.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a 2.000.000 Ft összegű kölcsön tekintetében úgy foglalt állást, hogy az nem került visszaadásra a felperes részére. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által az e körben megállapított tényállást - reformatorius jogkörében eljárva a Pp. 206. § (1) bekezdésére, és a Legfelsőbb Bíróság BH 2006. 1526. számú döntésében foglalt iránymutatásra is figyelemmel - részben felülbírálta, és az alábbi megállapításra jutott:

R. Z. tanú az alperessel egyezően, határozottan állította, hogy 2004. januárjában az alperes a felperes részére a felperes lakásánál az ő közreműködésével a 2.000.000 Ft-ot visszafizette. Nyilatkozata szerint az alperessel a 2.000.000 Ft-ot megszámlálták. Nem vitás, hogy a tanú és az alperes a pénz átadás-átvételének részletire, pontos körülményeire nem egyformán emlékezett, azonban több mint 6 év távlatában az nem is várható el. Mindketten egyezően állították, hogy a 2.000.000 Ft visszafizetése a felperes részére megtörtént. Egyéb, a pénz átadása szempontjából csupán lényegtelen körülményekben volt az előadásuk között eltérés. Ezek az eltérések azonban a szavahihetőségüket a nem kérdőjelezte meg. A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a peres felek szüleinek közjegyző előtt tett előadását, tekintettel arra, hogy a bíróság az okiratba foglalt nyilatkozatuk felhasználásával a közvetlenség elvét megsértené. Ennek ellenére aggálytalanul

megállapíthatónak találta a 2.000.000 Ft-os kölcsön visszafizetését, ezért ebben a tekintetben is elutasította a keresetet.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) alapján a rendelkező részében írtak szerint részben megváltoztatta. Az első- és másodfokú perköltségek viselése tárgyában a pernyertesség pervesztesség arányában határozott a Pp. 81.§ (1) bekezdésére figyelemmel. A jogi képviselők munkadíját a 32/2004. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg, melyet a (6) bekezdés alapján mérsékelte, tekintettel a jogi képviselők által kifejtett tényleges tevékenységre.

Budapest, 2011. április 28.

Dr. Németh László s. k. a tanács elnöke Dr. Molnár Ágnes s. k. előadó bíró Dr. Merőtey Anikó s. k. bíró